

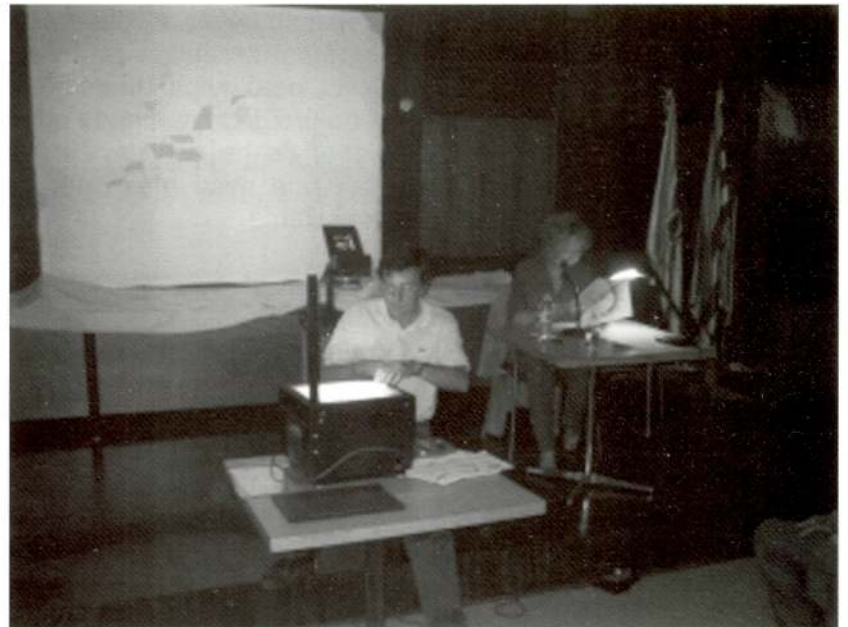
me'ls vaig quedar mirant amb el ram de flors a la mà i tan sols vaig poder dir-los: "tingui". No va haver manera de poder-los-ho dir.

Escolti, com es pot arribar a ésser Confrare dels Costers del Segre, i Confrare de mèrit del Cava de Sant Sadurní?

Els de Sant Sadurní crec que ho varen fer potser picats, perquè primer ho vaig ésser dels Costers del Segre, que va ésser la gran il·lusió de la meua vida i emoció perquè sempre que vaig als restaurants demano vi de la terra, no ara, sempre ho he fet.

Avui que tenim l'oportunitat, voldria saber què en pensa una culé del Barça actual? (Entrevista realitzada al juny del 2001)

El meu germà va jugar amb el Condal, era company d'en

veritat les castanyes del foc les treuen els de casa. Però, noi, ara la cosa està desmarxada.

Darrerament es diu que el català no va ésser perseguit, que tots teníem els mateixos drets; potser és per això que a vostè i tants altres cantants catalans els veiem tant a RTVE?

Potser a base de generacions i que a l'escola els facin entendre que això és un estat amb diferents cultures i llengües. També és una mica d'autoestima, del lluitar cada dia. Ara sembla que ens hem relaxat, la militància continua fent falta. Cada dia quan em llevo, crido ben fort i ben alt i milito del meu País, de la meua terra, de la meua llengua i de la meua gent.

Que faria vostè per amor?

Per amor, tot, sense límits, no tindria aturador, perquè portaria un sentiment molt bo, tant per a mi com per a algú altre.

Sra. Feliu, "Anirem tots al cel", tal com deia el seu primer disc?

N'estic convençuda. Va ésser una cançó que me la van escriure fa trenta-cinc anys. El que passa és que com més temps estem millor, siguem sincers; no tinc cap pressa, però em farà molta il·lusió de trobar-los; ara, triguem.

Per cloure l'entrevista, la Sra. Feliu envia una salutació molt cordial als lectors d'*El Nou Pinetell* i al mateix temps encoratja els col·laboradors per continuar en aquesta tasca.

Moltes gràcies Núria.

Reixach, d'en Martín Filosa. Sempre he estat lligada, i ara hi continuo estant amb els antics jugadors. El Barça l'he viscut i l'he patit; ser del Barça i no patir és no ésser del Barça. Jo sempre he pensat que la base del Barça havia d'ésser amb la gent nostra, sis o set jugadors i després dos o tres estrelles i prou, perquè a l'hora de la

Això és la valentia dels ignorants. Aquest estiu vaig anar a veure l'exposició que fa la Generalitat a Madrid, diuen que té molt d'èxit. Pensa que si sortint de l'exposició la gent que la veu no és capaç d'entendre una mica la nostra història i el perquè de tot això és per... Jo no sóc optimista. En aquest aspecte ho veig molt fotut.

"El meu avi va anar a Cuba..."

Si us agrada la música calenta i amb "saborsito", us recomano sincerament que seguïu els passos dels nostres avis, canviant el Català per qualsevol avió de passatgers, sense por, que a l'illa de la música no hi ha torres bessones ni unigènites per destruir.

Segurament que alguns pensen que de fet allí ja està tot en runes i que la misèria no pot ser més gran. Tant me fa, jo no penso parlar de política... Francament, hi ha runes i misèries que em preocupen molt més, com l'espiritual que es viu en molts països "desenvolupats". Si una cosa té el cubà, per damunt de la seva

nom tan curiós per a nosaltres com el restaurant Montserrat o la pizzeria Lluvia de Oro, sense pretendre fer cap tipus de comparació entre ells, és clar. Allí trobem agrupacions tradicionals o modernes on es barregen sense cap problema famílies instrumentals i humanes molt diverses per donar lloc a estils musicals eclèctics, des de la santeria afro fins al son tradicional o el bolero, que es gaudeixen amb un bon mojito o amb un autèntic, cuba-libre a les mans.

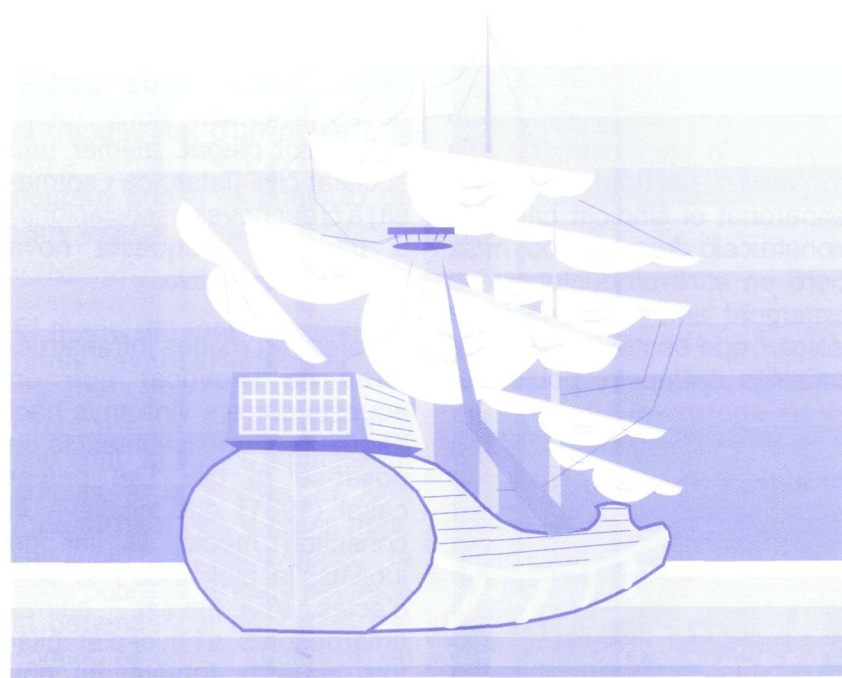
La tarda havanera, curiosament similar a la de l'estiu lleidatà, ofereix moltes possibi-

Al Gato tuerto, la Zorra y el Cuervo o el Jazz-Café hom pot escoltar el millor jazz de la mà d'autèntics monstres de la música i que, per a postres, són persones de carn i os amb les quals es pot parlar i prendre una beguda sense haver d'adorar-los de genolls... fins i tot es pot arribar a l'acord de rebre classes d'ells a mòdic preu i sense mirar el rellotge cada cinc minuts, ja que allí el temps realment forma part de la vida i no té preu.

Finalment existeix una gran tradició de música de concert, mig influenciada pel patronatge de l'educació musical soviètica, indiscutiblement privilegiada. El Amadeo Roldan és el marc idoni d'aquestes actuacions i la simfònica de Cuba, malgrat no estar en el seu millor moment (qui o què ho està actualment a Cuba?), ofereix concerts variats i de qualitat, com el recent cicle de les simfonies de Beethoven o els concerts pedagògics per a tots els públics.

Bé, potser això sembla la propaganda d'una agència de viatges, però el cert és que hom no ho creu fins que hi és i Cuba és la Meca de qualsevol aficionat a la música, perquè aquesta no sol s'escolta, sinó que es respira en l'ambient i es segueix en el ritme natural del caminar de la gent, de les bicicletes, els cadillacs i els camells (autobusos o guaguas), en la conversa salada de les veïnes i en els jocs infantils al carrer... És que Cuba és CANDELA!

David Esterri

profunda paciència i resignació (derivada d'un concepte molt especial del temps vital) és orgull, elegància i educació, encara que l'instint de supervivència les hagi de passar sovint per alt..., i la seva hospitalitat commou el visitant sincer (que no és el mateix que un yuma o turista vulgar).

Passejant pel carrer Obispo hom pot gaudir de música en directe gairebé a totes hores en qualsevol tasca, algunes de

litats de participar de les actividades culturales en el Palenque o en el centre artístic nacional (una mena de Camps Elisis tropicals), compartint una botella de rom Varadero amb els amics, si pot ser cubans, per evitar el grotesc espectacle sectari de grup de turistes escandalosos (especialment els italians) immersos en una mena de gàbia de protecció de safari que els allunya de la realitat social del cubà.

De l'abisme fins avui

Vilanova d'Alpicat encarava la segona meitat del segle XX amb les conseqüències ineludibles de la guerra civil: la fam, l'estraperlo, el racionament, els exiliats i els represaliats. A aquestes dures condicions econòmiques i socials hem d'afegir-hi la confusa situació que, com si fos una continuïtat del període anterior, es produí al capdavant del poble. Un alcalde fou destituït pel governador civil i durant un temps el *jefe local de falange* ocupà el seu lloc.

Aquesta obscura primera dècada dels anys 40 es clogué amb un canvi prou important a la nomenclatura de la població. En 1947, Vilanova d'Alpicat passà a dir-se oficialment Alpicat, no sense polèmica per les veritables raons. El motiu oficial fou que la paraula Vilanova feia anys que no s'utilitzava; el motiu oficiós fou que passant a dir-se només Alpicat ens col·locàvem alfabèticament al capdavant de les llistes de racionament.

Vista d'Alpicat. Al fons, Lleida

A partir dels anys 50, i sobretot dels 60, es produí un llarg període d'estabilitat i progrés econòmic i fou en aquest marc on s'inicià una certa activitat per part de les dos principals institucions del poble. Des de l'Ajuntament es construí una nova Casa de la Vila, després les escoles i ja en els darrers

anys un important projecte d'urbanització de tots els carrers del poble. Per altra banda, des del sindicat agrícola s'impulsà dos importants projectes, la construcció d'un

Obres del nou Casal, amb les escoles al davant

molí d'oli i la promoció de les cases barates.

L'increment de la producció d'oli i la dependència dels moliners particulars havia esperonat el sindicat cap a la construcció del seu propi molí, però un altre producte estava emergent amb força, la fruita dolça, que ben aviat canvià el paisatge del nostre poble, per

donar sortida a la seua producció. Es constituïren dos noves cooperatives: Frutalpi i San Bartolomé (1970 i 1976, respectivament). La repercussió d'aquests nous productes agrícoles i l'organització pagesa que es constituí al seu voltant significà la transformació econòmica i el progrés més notable en tota la seua història

A aquesta transformació històrica se li suma una altra de més important: el canvi de règim polític. L'any 1979 se celebraren les primeres eleccions municipals democràti-

ques des de feia més de quaranta anys. Nova gent, noves idees, nous partits, noves llibertats, nous recursos...; tot plegat, animar una societat civil (letàrgica i sotmesa) a crear noves associacions i a participar d'aquesta nova aventura col·lectiva.

El retard en moltes infraestructures ha provocat que en aquests darrers vint anys hagi hagut una frenètica intenció de posar-se al dia. Del primer casal (1981) que allotjava el consultori mèdic, la llar de jubilats, la biblioteca i la sala d'actes, s'ha passat, quinze anys després, a haver d'ampliar tots aquests serveis: un nou casal, un nou consultori mèdic, una nova llar, una nova biblioteca, una nova sala d'actes. El mateix ha succeït amb les escoles que, després de construir-les de nova planta, s'han hagut d'ampliar i crear, a més, un menjador i una llar d'infants, sense oblidar-nos d'altres construccions com el parc del Graó, les piscines, l'escorxador i altres projectes de llarga enumeració que no tan sols englobarien edificis, sinó també noves festes, noves